

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. De mixtura boni & mali, vitij & virtutis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

FLORIMVNDI RAEMVNDI
DE ORTV, PROGRESSV ET RVINA
HÆRESEON NOSTRI SÆCULI,
HISTORIÆ

LIBER SEXTVS.

ORTVS SCHISMATIS ANGLICANI, EX DIS-
SOLUTIONE MATRIMONII INTER HENRICUM REGEM
VIII. ET CATHARINAM HISPANAM.

CAPUT I.

ARGUMENTUM.

- I. De mixtura boni & mali, vitij & virtutis.
- II. Matrimonium regis Arturi cum Catharina Ferdinandi Aragonia & Catharina Castilia regina filia, eiusque dissolutio.
- III. Henricus viduam Arturi fratris defuncti, Pontifici interueniente auctoritate, uxorem ducit.
- IV. Henricus regnum praeclare ac feliciter suscipitur; sed infami postea amori succumbens se ac regnum perdit.
- V. Volsaus Cardinalis diuortij inter Henricum & Catharinam auctor.
- VI. Itemque Franciscus Episcopus Dabionsis.

- I. Ieri haud potest, contagionem quin mali, Ipsum bonum etiam sentiat: Ait Euripides, loquens de mixtura boni & mali, quæ in rebus mundanis iau-

nitur, vbi omnia continuo atque instabili motu ita agitantur, nihil vt certius sit, quam, nihil esse certum.

Rebus in humanis nulla est constantia certa.

Vna dies versas sursum infima, summa deorsum.

Diem Poeta ponit: at Demetrius Phaleræus, vt melius exprimeret conuersionis istius celeritatem, punctum maluit ponere, aut momentum, siue minutum. Potro ex hac confusione boni & mali (quæ quum maximè inter se aduersa fronte dissideant, mirum est tamen quam arcto federe in his sublunaribus coniungantur) mali quoque cum virtute, similiterque boni cum vicio coniunctionem, progredientes deducemus; nec dubitabimus, ea in re Stoicis contradicere, qui illud pertinaciter contendebant, nec mali quidquam virtuti, nec vicio aliquid boni admixtum esse posse, eò quod virtus incurstantium malorum speciem immutat, vitium vero, si qua ipsum sequantur bona, continuo corrumpat. Et quanquam malum ex

se producere non possit, Deo tamen non est infrequens, de malis facere bona; ut genij mali aspidum est studium ex bonis elicere mala. Docebit autem progressus tristis huius historiz (cuius infelicis eventus hodieque existant vestigia) extremam vitij turpitudinem adiunctam habuisse speciem boni, quæ acerbitatem suam atque aceros furo obliens, decepit iudicia eorum, qui non aliud oculos suos conijciunt, quam in id quod amant, nec quaquam facile amant, quam quod admirabilitatis humanæ quendam speciem habet. Notabo præterea, quomodo castissimæ atque ornatissimæ principis matronæ singularem virtutem comitata sit immanissima calamitas, & tanta fortunæ adversitas, quantam vix assequi cogitatione licet, magno cum orbis Christiani incommodo. Cuius narrationis pelagus ingressus, vela faciam Londinum versus, spectaturus initum tot Tragediarum, quarum illic exhibita sunt spectacula: ordiaturque à Rege Henrico VIII. eiusque uxore Catharina, hoc solum infortunio infami, quod tot calamitatum ipsa fuerit veluti fermentum.

Hic, de quo loquor, Princeps Henricus VIII. Anno 1509 coronatus in Regem Angliæ VIII. Cal Julij, inde ab exitu Lutheranismi male se obiecit consilij excucullari illius Germani, scabiam suam Ecclesiæ Anglicanæ affricare conans: eiusque scriptis maxime de Capt. Babylonicæ librum oppoluit, quo ejus hæreses doctè refutavit An. 1521. In eo enim tanta elucebat eruditio, ut proditum sit, ad primam ejus consultationem & congressum Franciscum I. Galliarum regem, mirifico literarum amore fuisse incensum. Itaque Ecclesiæ bono hunc librum composuit, planè dignum illa purpura Religiosi Regis, tantoque illustriorem, quanto auctor in sublimiore fastigio constitutus erat, quamvis, quem in ea descriptione Aduersarium sibi delegerat. Hoc suo illo labore à Pontifice Anno 1521 obtinuit titulum plenum dignitatis, ut appellaretur DEFENSOR FIDEI: honorificum sane titulum, & dignum illo, qui cum sibi posteritatique suæ acquisiuit, si quidem tueri eum voluisset, ac non scdissima infamia eum maculasset, optimamque nominis sui existimationem obduxisset turpissimis, quæ ab impotentissimo tyranno proficisci possunt, actionibus. At ipse, velut alter Nero, post primum quinquennium tanti Tituli assumpti funestissima temporaindexit, coarctumque summa cum lenitate

imperium insigni crudelitate clausit. Ut enim monstrum illud Naturæ Neronem imitaretur, Henricus VIII. primis regni suis annis tam bonam de se spem ac rem præbuit, ut ex ætatis suæ principibus parem haberet nullum, ac postea, Deus bone! quantum insequentum est vitiorum incendium, quanta peccatorum criminumque colluvies, quæ dissolutio, quot cædes, quanta crudelitas, quam detestabilis luxus! quanta denique vitæ religionisque mutatio, quam pestilens flamma, quanta incendia læterunt sub prioris istius tranquillitatis felicitate! Mallet equidem cohibere, calamum, nec pascere sequentis ætatis curiositatem tot spurcarum actionum memoria, quarum tragica spectacula in hoc quoque ægæum theatrum producentur. Sed quid faciam? Equidem eorum, qui priores hunc callem triverunt, vestigijs insistendum, & ut integram hæreses historiam conscribam, in Angliam trajiciendum mihi esse video, ut illic velut catastrophæ extremos spiritus ducentis Ecclesiæ videam, & ex caussa pudenda abominandum schisma natum, explicem.

Itaque ut infelicis huius regni tristis ruinæ causa intelligatur, res ab origine arcessenda est: quam quum *Sanderus Ribadeneira*, & alij nonnulli prolixè descripsissent, reliquerint: optimum fuerit ut & ipsorum ego vestigia sequar, ne videlicet alicubi impingam in itinere adeo salebroso, utque, si forte aliquando rerum, quas narrabo, enormitas impediatur lectorem amantem veritatis, quod minus fidem narrationi adhibeat, hæbeam ejus auctores fide dignos. Fit enim non raro, ut difficulter admodum fidem inventiant nimis enormia flagitia. Quamobrem eos auctores sequar, qui quum sint ipsi probati & fide digni, auctoritatem ipsorum scripturorum, facile conciliabunt.

Dum S. Romanum Imperium felicibus auspicijs Maximiliani (qui Anno 1518. in Januario obiit) administraretur, Franciæ regnum, nulli secundum, magna cum gloria suæ pateret Ludovico XII. (qui Anno 1515. Kalend. Januarij decessit) utenti consilio optimi Legati sui Georgij Cardinalis Ambofiani (de quo vulgo iactatum est proverbij loco illud, *Laisse faire à Georges*, hoc est, *Georgio manda si quid recit*

suva-

curatum vel) Ferdinandus vero in Hispania qui An. 1516. x. Kal. Jan. obiit, & Henricus VII. in Anglia An. 1509. deceſſabat, (a) feliciter rebus præſeſcent: mira proſperitate gaudebat res Chriſtiana, planeque optata & fere vniuerſali tranquillitate ſtuebatur. Adeo enim illuſtriſſimis hiſce Principibus in Europa dominantibus, res ex voto ſtuebant, nihil vt videre eſſet maius Maximiliano; Ludouico Chriſtianiſſimo nihil fortunacius, Iſralicis triumphis glorioſo; nihil Rege Catholico, ſeu bello ſeu pace, felicius; nihil denique Henrico VII. Anglorum Principe, cuius etiam nomen erat formidabile, vel animi magnitudine, vel dignitate regali illuſtrius. Et vt certius agnoſcas numinis fauorem, quemadmodum Chriſtianus orbis communi pace erat inter ſe colligatus; ita ex aduerſo communes Religionis noſtræ hoſtes in factiones ſcindebantur. Iam enim Mahometanæ legis variæ ſectæ Alcorani ſui doctrinam quaſi in partes & fruſtra diſcerperant, cui re occaſionem dedit noua ſuperſtitio (adeo nouitate Religionis etiam firmiſſime conſtitutæ concutiuntur! & auſim dicere, ex hiſ ipſis cauernis prodiiſſe ventos, qui noſtram in Europa labeſtarunt) noua, inquam, *ſuperſtitio Iſmaelis Sophi, ex magni Aſſum caſſani filia nati*, cuius errores ac nouas interpretationes occupati ab ipſo Perfici Regni maieſtas (vt fere honores magnis conatibus lucem præferunt) commendatiores populo reddidit. Iam Saraceni, poſt Baticam octingentis fere annis poſſeſſam, magno cum eorum gaudio, quibus cordi eſt fidei Catholicæ gloria, tota Hispania exterminati erant. Quumque ſuper eſſet adhuc nouus quidam orbis, ſub ſpiſis tenebris paganismi, inferos pro dijs colentis ſepultus: vt nihil iſti ſæculo deſſet ad ſummam rei Chriſtianæ promotionem, vitus eſt luſtræ ſol radijs ſuis, Europæ ſubtractis, colluſtrare hanc gentem in abyſſo abominationis perditam, gratiæque ſuæ, ſub occaſum noſtræ felicitatis, participes facere nouos hoſce populos, qui recepto Euangelio, militum Ieſu CHRIS TI ordinibus adſcripti ſunt. Quarum rerum initio facta à Luſitanis verſus Meridiem, & Hispanis verſus Occidentem, adeo felix ſequutus eſt progreſſus, vt infinita ampliſſima regna (nobile profectò tropæum) Eccleſiæ poſtea adiuncta fuerint, deuotiſſima illa Societate Ieſu, pluſimorum Martyrum gloria inſigni, neque ſanguine, neque vitæ lux patente, in apertam per Lu-

ſitanos & Caſtellanos apertam ianuam in arcem meſſis ingreſſa.

II. Hic erat rerum, tum Politicarum, tum Eccleſiaſticarum ſtatus, hæc cœli terræque facies; quum Anno M. D. Ferdinandus & Eliſabetha Reges Catholici nulla maſcula prole, ſed Ioanna, quæ Philippo I. Auſtriæ & Maria, quæ Emma-nueli Luſitani Regi & ea, de qua dicam Catharina felices, cum Rege Angliæ affinitatem iungunt, data in vxorem filia ſua Catharina, virgine ſummis dotibus inſtructa, optimeque educata, Principi Arturo, Henrici VII. Anglorum Regis filio natu maiori, Conſtituta dote digna in matrimonio, nuptiæ anno ſequenti An. 1500. Londini, in Eccleſia S. Pauli celebratæ ſunt, decimo octauo Calendas Decembris, qui dies apud Anglos D. Erchenualdo ſacer eſſe conſuevit. Principes, pro more, ad thalamum nuptialem regia pompa deducti ſunt. Ceterum Henricus VII. quietubatur pro ſalute filij ſui, de Medicorum conſilio cauerat, vt grauis quædam matrona, in eodem cum illis thalamo cubans, videret, ne Princeps, iuuenili ardore abreptus, cum præſenti valetudinis periculo, carne cum ſponſa ſua coniungeretur: eò quod Arturo decimum quintum ætatis annum vix dum attingens, tener adhuc atque inualidus, ex lento præterea morbo laboraret, cuius tæbe poſt quintum menſem conſectus, ex hac vita migravit: quæ tamen valetudinis labeſ probe nota coniugium iſtud non impediuerat, propterea quod ſpes eſſet, fore vt tempus omnia in integrum reſtitueret: præterquam quod fere Reges non ſui cauſa matrimonia contrahunt, ſed ob bonum quietemque ſubditorum ſuorum, & ad proferendos Regnorum ſuorum terminos. Atque ita in ipſo ætatis flore extinctus eſt regius adoleſcens, ſine fructu eius boni, quod ipſi acquiſitum fuerat: id quod ob progreſſum hiſtoriz notari meretur. Iam mihi vide, quid ſimul manipulos dierum præterſuentium, & vno momento euaneſcentium Et liberi maximum plerumque ſpei noſtræ fulcrum quid ſunt aliud, quam granula arenarum, quæ turbo aliquo nullo negotio humi ſublata, in gyrum torquet & diſſipat?

III. Nondum abſterſis luctus huius lachrymis, Catholici Principes filiam ſuam repetunt. Nihil accidere poterat criſtius Henrico VII. pari Arturo, diſſolutione tam præclaræ affinitatis,

a Henninges in Genealogiis parte 4. Reuſnerus.